

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

621 /2023

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε νόμιμα από την Ειρηνοδική Αθηνών Ευανθία Μπενάκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Ειρήνη Μαυρομάτη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 24 Μαρτίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. [REDACTED]

[REDACTED] οι οποίοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Δήμητρας Κουφογιάννη.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε» (ΟΤΕ), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής και επί της Λεωφόρου Κηφισίας αρ. 99 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Παναγιώτας Ανδρειωτέλλη.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 02.02.2022 αγωγή τους κατά της εναγόμενης, ειδικής διαδικασίας περιουσιακών διαφορών (εργατικές διαφορές), η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος δικαστηρίου και έλαβε αύξοντα γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης

13211/193/24.02.2022, για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η δικάσιμος που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως παραστάθηκαν οι διάδικοι όπως αναφέρεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του παρόντος Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Στο άρθρο 78 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «1. Κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, το είδος της περιουσίας, τις δαπάνες και τις συναλλαγές ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος. 2. Φόρος ή άλλο οποιοδήποτε οικονομικό βάρος δεν μπορεί να επιβληθεί με νόμο αναδρομικής ισχύος που εκτείνεται πέρα από το οικονομικό έτος το προηγούμενο εκείνου κατά το οποίο επιβλήθηκε. 3. [...] 4. Το αντικείμενο της φορολογίας, ο φορολογικός συντελεστής, οι απαλλαγές ή εξαιρέσεις από τη φορολογία [...] δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο νομοθετικής εξουσιοδότησης. [...]» και στην παρ. 5 του άρθρου 4 αυτού ότι: «Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους.».

Περαιτέρω, ο εφαρμοσθείς, εν προκειμένω, ν. 4172/2013 «Φορολογία εισοδήματος, επείγοντα μέτρα εφαρμογής του Ν. 4046/2012, του Ν. 4093/2012 και του Ν. 4127/2013 και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 167), ορίζει στο άρθρο 7 ότι: «1. Φορολογητέο εισόδημα είναι το εισόδημα που απομένει μετά την αφαίρεση των δαπανών που εκπίπτουν, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κ.Φ.Ε. από το ακαθάριστο εισόδημα. 2. Ο Κ.Φ.Ε. διακρίνει τις ακόλουθες κατηγορίες ακαθάριστων εισοδημάτων: α) εισόδημα από μισθωτή εργασία και συντάξεις, β) [...]», στο άρθρο 12 ότι: «1. Το ακαθάριστο εισόδημα από

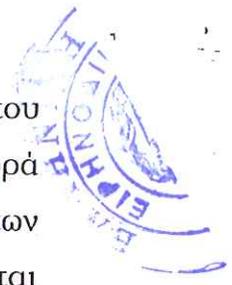
μισθωτή εργασία και συντάξεις περιλαμβάνει τα πάσης φύσεως εισοδήματα σε χρήμα ή σε είδος που αποκτώνται στο πλαίσιο υφιστάμενης, παρελθούσας ή μελλοντικής εργασιακής σχέσης. 2. [...] 3. Ως ακαθάριστα εισοδήματα από μισθωτή εργασία και συντάξεις θεωρούνται τα εξής: α) ημερομίσθιο, μισθός, επίδομα αδείας, επίδομα ασθένειας, επίδομα εορτών, αποζημίωση μη ληφθείσας άδειας, αμοιβές, προμήθειες, επιμίσθια και φιλοδωρήματα, β) επιδόματα περιλαμβανομένων του επιδόματος κόστους διαβίωσης, του επιδόματος ενοικίου, της αποζημίωσης εξόδων φιλοξενίας ή ταξιδιού, γ) αποζημίωση εξόδων στα οποία έχει υποβληθεί ο εργαζόμενος ή συγγενικό πρόσωπο του εργαζομένου, δ) [...]», στο άρθρο 14 ότι: «1. Από τον υπολογισμό του εισοδήματος από μισθωτή εργασία και συντάξεις εξαιρούνται: α) η αποζημίωση εξόδων διαμονής και σίτισης και η ημερήσια αποζημίωση που έχουν καταβληθεί από τον εργαζόμενο αποκλειστικά για σκοπούς της επιχειρηματικής δραστηριότητας του εργοδότη, β) η αποζημίωση για έξοδα κίνησης [...], γ) το επίδομα αλλοδαπής [...], δ) οι κρατήσεις υπέρ των ασφαλιστικών ταμείων, οι οποίες επιβάλλονται με νόμο, ε) οι ασφαλιστικές εισφορές [...], στ) η εφάπαξ καταβαλλόμενη παροχή [...], ζ) η αξία των διατακτικών σίτισης [...], η) οι παροχές ασήμαντης αξίας [...], ι) τα ασφάλιστρα [...] στο πλαίσιο ομαδικών ασφαλιστηρίων συνταξιοδοτικών συμβολαίων και ια) τα ασφάλιστρα που καταβάλλονται από τον εργοδότη [...] . 2. Οι ακόλουθες κατηγορίες εισοδήματος από μισθωτή εργασία και συντάξεις απαλλάσσονται από το φόρο: α) Το εισόδημα που αποκτάται κατά την άσκηση των καθηκόντων τους από αλλοδαπό διπλωματικό ή προξενικό εκπρόσωπο [...] β) Η διατροφή που λαμβάνει ο/η δικαιούχος, σύμφωνα με δικαστική απόφαση ή συμβολαιογραφική πράξη. γ) Η σύνταξη που καταβάλλεται σε ανάπηρους πολέμου [...] δ) Το εξωϊδρυματικό επίδομα [...] ε) Οι μισθοί, οι συντάξεις και η πάγια αντιμισθία που χορηγούνται σε ανάπηρους [...] στ) Το επίδομα ανεργίας [...] ζ) Το επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης συνταξιούχων (Ε.Κ.Α.Σ.) [...] η) Τα χρηματικά ποσά που καταβάλλονται στους αναγνωρισμένους πολιτικούς πρόσφυγες [...] θ) το επίδομα επικίνδυνης εργασίας [...]». Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων του Συντάγματος και του ισχύοντος Κώδικα

Φορολογίας Εισοδήματος, ως εισόδημα που υπόκειται σε φόρο θεωρείται το καθαρό εισόδημα, δηλαδή αυτό που απομένει μετά την αφαίρεση από το ακαθάριστο εισόδημα των δαπανών που εκπίπτουν από αυτό (βλ. ΣτΕ 29/2014 Ολομ., ΣτΕ 1782/2017, 3916/2012, 1944/2012, 2972/2011, πρβλ. ΣτΕ 4289/1980 Ολομ.). Παρέπεται ότι, όταν πρόκειται για εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες, κάθε παροχή που καταβάλλεται στον μισθωτό, με οποιαδήποτε ονομασία (επιχορήγηση, αποζημίωση, επίδομα κλπ.) αν, κατά το νόμο από τη φύση της προορίζεται να καλύψει δαπάνες στις οποίες ο ίδιος υποβάλλεται για την εκτέλεση της υπηρεσίας που του έχει ανατεθεί ή την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη διεξαγωγή της, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος, έστω και αν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός (βλ. ΣτΕ 1853-7/2015 Ολομ., 2306/2014 Ολομ., 29/2014 Ολομ., 1840/2013 Ολομ., 670/2012, 3150/1999 επταμ. 125/1995 ΔιΔικ.1995.1459 κ.ά.). Τέλος, η απαρίθμηση των περιπτώσεων παροχών, που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 14 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος και οι οποίες, κατά τη ρητή διατύπωση του νόμου, εξαιρούνται ή απαλλάσσονται από τον φόρο εισοδήματος, δεν είναι αποκλειστική, και ως εκ τούτου δεν αποκλείεται να κριθεί από τη φορολογική αρχή και τα διοικητικά δικαστήρια ότι ορισμένη παροχή που καταβάλλεται στους μισθωτούς δεν αποτελεί κατά το νόμο ή από τη φύση της προσαύξηση μισθού, ήτοι φορολογητέο εισόδημα του μισθωτού, αλλά καταβάλλεται για την εκτέλεση της υπηρεσίας ή την καλύτερη διεξαγωγή της ούτε κωλύεται ο νομοθέτης να θεσπίσει με τυπικό νόμο και άλλες απαλλαγές από το φόρο εισοδήματος από μισθωτές υπηρεσίες (πρβλ. ΣτΕ 1566/2019, 3272/2017, 2054 - 2062/2015, 1279/2015, 1026/2013 επταμ.).

Προσέτι, με τις διατάξεις της από 16.5.1995 επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας (ΕΣΣΕ) που καταρτίσθηκε μεταξύ του Ο.Τ.Ε. και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των μισθωτών του (ΟΜΕ/ΟΤΕ), οι οποίες (διατάξεις) έχουν κανονιστική ισχύ και επομένως έχουν ισχύ ουσιαστικού νόμου, σύμφωνα με τα άρθρα 8 παρ. 3 Ν.

1876/1990, 12 παρ. 4 Ν. 1767/1988, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2224/1994 και άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 2257/1994, ορίζεται ότι τα έξοδα κίνησης και παράστασης α) καταβάλλονται από 1.6.1995 μεταξύ άλλων και στους Υποδιευθυντές που τοποθετούνται ως προϊστάμενοι σε αντίστοιχες προς το βαθμό τους υπηρεσιακές λειτουργίες, γ) αποτελούν οικειοθελή παροχή ελευθέρως ανακλητή από τον ΟΤΕ, δ) δεν υπολογίζονται στα επιδόματα εορτών και αδειάς και ε) συνδεδόμενα υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών καθηκόντων των δικαιούχων μισθωτών χορηγούνται αποκλειστικά προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής των ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κ.λ.π. Ειδικότερα με την ως άνω ΕΣΣΕ ρητώς καταργήθηκαν από την 1.6.1995 οι αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ (2089/1988, 2093/1988, 2156/1989, 2171/1990 και 2157/1992 και η από 7.3.1990 ΕΣΣΕ (όρος 25), με βάση τις οποίες χορηγήθηκαν από το έτος 1988 έως την 31.5.1995 στους προϊσταμένους ορισμένων υπηρεσιακών λειτουργιών του ΟΤΕ και στους Τμηματάρχες, επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης προϊσταμένου, που αντικαταστάθηκαν από τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία όμως διαφοροποιούνται από τα πρώτα (επίδομα ευθύνης θέσης και αποζημίωση παράστασης) τόσο ως προς την ιστορική και νομική αιτία όσο και ως προς το περιεχόμενο α) τα έξοδα κίνησης και παράστασης υπολογίζονται σε δωδεκάμηνη βάση (δεν υπολογίζονται τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς), ενώ το επίδομα ευθύνης θέσης και η αποζημίωση παράστασης υπολογίζονται σε δεκατετράμηνη βάση, β) για κάθε μέρα απουσίας για οποιοδήποτε λόγο ή αποχής δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα περικόπεται το 1/30 των εξόδων κίνησης και παράστασης, η ως άνω όμως περικοπή δεν ίσχυε για το επίδομα ευθύνης θέσης και την αποζημίωση παράστασης). Εξάλλου με το άρθρο 24 παρ. 1 περ. α, β του Κανονισμού Περιθάλψης του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ο οποίος κυρώθηκε με το β.δ. 244/1966 (ΦΕΚ Α 66), όπως η περ. β αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 του π.δ. 206/1990 (ΦΕΚ Α 80),

ορίζεται ότι στους πόρους και προσόδους του κλάδου ασθενείας του Ο.Τ.Ε. περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και: "α. Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότη εκ 7,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ησφαλισμένων. β. Η ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων ανέρχεται από 1.6.1990 σε ποσοστό δύο στα εκατό (2%) επί των συνολικών μηνιαίων αποδοχών του υπαλλήλου και από 1.1.1991 σε ένα και εβδομήντα πέντε στα εκατό (1,75%)". Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου: "Ως αποδοχαί εφ' ων υπολογίζονται αι κατά την ανωτέρω παράγραφον υπό στοικ. α, β και δ ασφαλιστικά εισφοραί νοούνται πάσαι αι παγίως και περιοδικώς ή εκτάκτως γενόμεναι υπό του εργοδότη προς τον εργαζόμενον χρηματικά παροχαί. Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας και τα συμπαραομαρτούντα επιδόματα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητας, πολυετίας κλπ. Εις τας τακτικές αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικά παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα. Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών δια τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως και υπεραποδόσεως ως και πάσα πρόσθετος αμοιβή δι' απασχόλησιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και διά νυκτερινήν εργασίαν". Τέλος σχετικά με την είσπραξη πόρων του κλάδου ασθενείας, στο άρθρο 25 παρ. 1 περ. α του ίδιου κανονισμού ορίζεται ότι: "Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας, παρακρατείται υπό του εργοδότη κατά την πληρωμήν εις αυτούς, των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ου υπολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 ασφαλιστική εισφορά διὰ τον Κλάδον Ασθενείας, ομού δε μετά της βαρυνούσης τον εργοδότην εισφοράς κατατίθεται εις ίδιον παρά Τραπεζή λογαριασμόν του Κλάδου Ασθενείας μέχρι της εικοστής του επομένου της γενομένης πληρωμής μηνός συμφώνως προς τας διατάξεις του α.ν. 1611/1950 ως ούτος τροποποιηθείς ισχύει σήμερον". Από τόν συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι τα καταβαλλόμενα από 1-6-1995 και εφεξής στους προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών του Ο.Τ.Ε. έξοδα κίνησης και παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική

παροχή που καταβάλλεται σ' αυτούς ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους ως αντάλλαγμα της εργασίας τους και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθένειας του Τ.Α.Π.-Ο.Τ.Ε. αλλ' αντιθέτως αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή του Ο.Τ.Ε., συνδεδεμένη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων προϊσταμένου, που σκοπό έχει να αντιμετωπίσει δι' αυτής ο ασκών τέτοια καθήκοντα υπάλληλος τις δαπάνες φιλοξενίας επισκεπτών του Ο.Τ.Ε. και τα έξοδα κίνησης και παράστασης αυτού ως εκπροσώπου του Ο.Τ.Ε. στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του ύψους τους (Ολ. Α.Π. 11/2007, 12/2007, Α.Π. 1140/2013). Τα πιο πάνω δεν αναιρούνται από τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 2 εδ. α και παρ. α.ν. 1846/1951 που αφορά των υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών των ασφαλισμένων του Ι.Κ.Α. ούτε από εκείνες των άρθρων 15 παρ. 1, 4 εδ. α και 18 παρ. 2 του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων που κυρώθηκε με το π.δ. 186/1992, με τις οποίες ορίζονται τα εξής: "Ο επιτηδευματίας που τηρεί βιβλία οποιασδήποτε κατηγορίας και τα πρόσωπα της παραγράφου 3 του άρθρου 2 του Κώδικα αυτού για κάθε δαπάνη που αφορά την άσκηση της επιχείρησης του ή την εκτέλεση του σκοπού τους, αντίστοιχα, για την οποία ο δικαιούχος δεν υποχρεούται στην έκδοση στοιχείου του Κώδικα αυτού, εκδίδει διπλότυπη απόδειξη δαπάνης" (άρθρο 15 παρ. 1), "Όταν καταβάλλονται μισθοί, ημερομίσθια ή άλλες παροχές σε μισθωτούς δύναται, αντί της έκδοσης απόδειξης δαπάνης, να συντάσσεται κατάσταση στην οποία υπογράφουν οι δικαιούχοι για τα ποσά που λαμβάνουν" (άρθρο 15 παρ. 4 εδ. α) και "Κάθε εγγραφή στα βιβλία, που αφορά συναλλαγή ή άλλη πράξη του υποχρέου, πρέπει να στηρίζεται σε στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα αυτού ή σε δημόσια έγγραφα ή σε άλλα πρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία" (άρθρο 18 παρ. 2). Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω η προμνημονευθείσα αποζημίωση εξόδων κίνησης και παράστασης που καταβάλλεται στους υπαλλήλους του ΟΤΕ που προϊστανται υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδ/νσης και Δ/νσης αποσκοπεί, όπως εξάλλου ρητά προβλέπεται και στη διατύπωση της από 16/5/1995 ΕΣΣΕ, όπου

ουδεμία αφήνεται αμφιβολία για τον χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης παροχής από τα συμβαλλόμενα μέρη, στην κάλυψη δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ο δικαιούχος για να εκτελέσει ταχύτερα και αποδοτικότερα την αυξημένων απαιτήσεων της υπηρεσίας του προς όφελος του εργοδότη του ΟΤΕ και για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών αυτού, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις, χωρίς μάλιστα να απαιτείται να υπάρχει ρητή πρόβλεψη για τη μη φορολόγηση της, αφού, στην προκείμενη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής προβλέψεως, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίσιματος δαπανών (ΟΛΑΠ 11, 12/2007, ΑΠ 566/2016, ΑΠ 1140/2013, ΣτΕ 1590/1989 ΔικΔικ 1990.201).

Επιπροσθέτως, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 322, 324 και 331 ΚΠολΔ συνάγεται ότι το δεδικασμένο υπάρχει μεταξύ των ιδίων προσώπων υπό την ίδια ιδιότητα μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και εφόσον πρόκειται για το αυτό αντικείμενο και την αυτή νομική και ιστορική αιτία. Το δεδικασμένο καλύπτει ως ενιαίο σύνολο ολόκληρο το δικανικό συλλογισμό, βάσει του οποίου το δικαστήριο κατέληξε στην αναγνώριση της επίδικης έννομης σχέσης. Ειδικότερα, καλύπτει: α) το δικαίωμα που κρίθηκε στην έννομη σχέση που αναγνωρίστηκε, β) τη νομική αιτία, δηλαδή το νομικό χαρακτηρισμό που δόθηκε από το δικαστήριο στα πραγματικά περιστατικά κατά την υπαγωγή τους στη διάταξη νόμου που εφαρμόστηκε και γ) την ιστορική αιτία που έγινε δεκτή (ΑΠ 767/2016). Εξάλλου, κατά το άρθρο 331 ΚΠολΔ, το δεδικασμένο εκτείνεται και στα ζητήματα που κρίθηκαν παρεμπιπτόντως και αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση του κύριου ζητήματος, αν το Δικαστήριο ήταν καθ' ύλη αρμόδιο να αποφασίσει για τα παρεμπίπτοντα αυτά ζητήματα (ΑΠ 1287/2003, ΑΠ 1425/1999), ενώ ως παρεμπίπτον (προδικαστικό) ζήτημα νοείται άλλη έννομη σχέση ή δικαίωμα ή συνέπεια του ουσιαστικού δικαίου από το οποίο εξαρτάται η κρίση επί του κυρίου ζητήματος της δίκης (ΑΠ 1401/2004), δηλαδή το

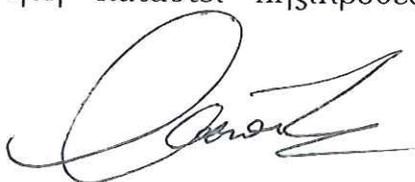

δεδικασμένο επεκτείνεται σε εκείνο το προδικαστικό ζήτημα, το οποίο η απόφαση έκρινε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση στηρίζει τη διαγνωσθείσα ή απαγγελθείσα απ' αυτήν έννομη συνέπεια. Έτσι, δεδικασμένο από τελεσίδικη απόφαση δημιουργείται και όταν το αντικείμενο της μεταγενέστερης δίκης, που διεξάγεται μεταξύ των ιδίων προσώπων, είναι διαφορετικό από τη δίκη που προηγήθηκε, έχει όμως ως αναγκαία προϋπόθεση την ύπαρξη του δικαιώματος που κρίθηκε στη δίκη εκείνη (Ολ ΑΠ 10/2002, ΑΠ 1394/2008), όπως συμβαίνει όταν στη νέα δίκη πρόκειται να κριθεί η ίδια δικαιολογική σχέση και το ίδιο νομικό ζήτημα με αυτό που κρίθηκε με την προηγούμενη απόφαση (ΑΠ Ολ 34/1992, ΑΠ 759/2006). Τα καθ' υπέρβαση δε του αντικειμένου της δίκης (αιτήματος ή ιστορικής αιτίας της αγωγής) κριθέντα, εφόσον και αυτά περιλαμβάνονται στον κανόνα δικαίου που εφαρμόσθηκε, καλύπτονται επίσης από το δεδικασμένο που παράγεται από την απόφαση, ανεξάρτητα από το δικονομικό σφάλμα αυτής (ΑΠ 1137/2006, ΑΠ 1069/2006, ΑΠ 369/2004), καθόσον το δεδικασμένο κρίνεται από την τελεσίδικη δικαστική απόφαση και όχι από το περιεχόμενο ή το αίτημα της αγωγής, επί της οποίας αυτή εκδόθηκε (ΑΠ 1358/2010, ΑΠ 691/2008).

Εξάλλου, κατά μεν το άρθρο 250 αριθ. 17 ΑΚ «Σε πέντε χρόνια παραγράφονται οι αξιώσεις των κάθε είδους μισθών, των καθυστερούμενων προσόδων, συντάξεων, διατροφής και κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά», κατά δε το άρθρο 251 του ίδιου κώδικα «η παραγραφή αρχίζει από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική επιδίωξή της». Τέλος κατά το άρθρο 253 ΑΚ «η παραγραφή των αξιώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 250 αρχίζει μόλις λήξει το έτος μέσα στο οποίο συμπίπτει η έναρξη της παραγραφής που ορίζεται στα δύο προηγούμενα άρθρα». Κατά την έννοια της πρώτης από τις πιο πάνω διατάξεις περιοδικώς επαναλαμβανόμενη παροχή, υποκείμενη στην πενταετή παραγραφή, είναι εκείνη η οποία έχει εκ των προτέρων καθορισμένο περιεχόμενο και επαναλαμβάνεται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, χωρίς να τελεί ως προς τη γέννηση και την ύπαρξη της υπό κάποια αίρεση. Παρέχεται δε με μόνη την πάροδο του χρόνου

που έχει τεθεί από το νόμο ή από δικαιοπραξία, χωρίς να είναι αναγκαίο το περιεχόμενο των εκάστοτε παροχών να είναι ακριβώς όμοιο, αρκεί μόνο να πρόκειται για παροχές σαφώς προκαθορισμένες που στηρίζονται σε ενιαία σχέση και είναι - ενωμένες σε ενιαία νομική και οικονομική οντότητα. Εξάλλου και η παροχή εξόδων κίνησης και παράστασης προϊσταμένων αποτελεί περιοδικά καταβαλλόμενη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 250 αριθ. 17 Α.Κ., αφού έχει σαφώς προκαθορισμένο περιεχόμενο, επαναλαμβάνεται κάθε μήνα, δηλαδή σε ορισμένα χρονικά διαστήματα και παρέχεται με μόνη την πάροδο του Χρόνου που έχει τεθεί από τους όρους της από 16-5-1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η οποία έχει ισχύ ουσιαστικού νόμου, χωρίς η καταβολή της να τελεί υπό την αίρεση προσκόμισης παραστατικών δαπανών ή κάποια άλλη αίρεση (βλ. ΑΠ 566/2016 ΤΝΠ Νόμος, 1267/2019 αδημ.).

Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 268 εδ. α' του ΑΚ «κάθε αξίωση που βεβαιώθηκε με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό παραγράφεται μετά είκοσι χρόνια και αν ακόμη η αξίωση καθ' εαυτή υπαγόταν σε συντομότερη παραγραφή». Στην περίπτωση αυτή η νέα εικοσαετής παραγραφή προϋποθέτει αναγκαίως την ύπαρξη αξίωσης που δεν είχε υποκύψει στη μέχρι της τελεσιδικίας ισχύουσα βραχυχρόνια παραγραφή (ΑΠ 401/2020, ΑΠ 52/2018, ΑΠ 767/2016). Η ρύθμιση του άρθρου 263 εδ. α του Α.Κ. έχει ως δικαιολογητικό λόγο ότι μετά την έκδοση τελεσίδικης απόφασης, η αξίωση δεν μπορεί πλέον ν' αμφισβητηθεί σε συνδυασμό και με τη λειτουργία του δεδικασμένου, υπάρχει δε πλήρης βεβαιότητα γι' αυτήν και ουδεμία δυσχέρεια απόδειξης υφίσταται πλέον, με συνέπεια να εκλείπει ο λόγος καθιέρωσης της βραχείας παραγραφής. Και ναι μεν κατά το εδ. β της ίδιας διάταξης του άρθρου 268 του ΑΚ αξιώσεις παροχών που επαναλαμβάνονται περιοδικά και που βεβαιώθηκαν με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό, ληξιπρόθεσμες στο μέλλον, υπάγονται στη συντομότερη παραγραφή, πλην όμως εάν κάποιες από τις ως άνω επαναλαμβανόμενες περιοδικά παροχές τελεσιδικώς βεβαιωθείσες έχουν ήδη καταστεί ληξιπρόθεσμες και απαιτητές κατά το χρόνο της

τελεσιδικίας, ως αναγόμενες σε προηγούμενο αυτής χρονικό διάστημα, το εδ. β της πιο πάνω διάταξης δεν ευρίσκει έδαφος εφαρμογής και εφαρμόζεται το εδ. α της ίδιας διάταξης για επιμήκυνση του χρόνου παραγραφής σε εικοσαετή.

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες, κατ' εκτίμηση, ιστορούν ότι προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, στις αναφερόμενες στην κρινόμενη ημεροχρονολογίες, ως υπάλληλοι της, υπαγόμενοι έκτοτε στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού (ΓΚΠ/ΟΤΕ) και τις ισχύουσες ΕΣΣΕ και κατά την απασχόλησή τους ως προϊστάμενοι περί τα έτη 2010 έως και 2015 ως ειδικότερα εκτίθεται στην κρινόμενη για έκαστο των εναγομένων, η εργοδότηριά τους εναγόμενη, κατά παράβαση των εργοδοτικών της υποχρεώσεων που απορρέουν από την από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, από τα καταβλητέα έξοδα κίνησης και παράστασής, τα οποία φέρουν τον χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής, δεν προσαυξάνουν τις τακτικές αποδοχές τους και ως εκ τούτου δεν φορολογούνται, παρακράτηση, υπαίτια, παράνομα και αντισυμβατικά, φόρο εισοδήματος και περιέλαβε αυτά στην ετήσια βεβαίωση αποδοχών που τους χορήγησε, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για την οριστικοποίηση της τελικής τους υποχρέωσης από μισθωτές υπηρεσίες, με αποτέλεσμα αυτοί να καταβάλουν επιπλέον φόρο εισοδήματος, κατά την εκκαθάρισή του, τα επόμενα, έκαστης χρήσης, έτη.

Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η αγωγή τους, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους καταβάλει, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, την υπολειπόμενη διαφορά μεταξύ καταβληθέντος και καταβλητέου φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης κατά τα επίδικα έτη, ως θετική ζημία τους από την καταβολή απομειωμένων, κατά τα ποσά που αντιστοιχούν σε φόρο εισοδήματος και έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης, των καταβληθέντων σε αυτούς εξόδων κίνησης και παράστασης, ύψους για την πρώτη 4.887,70€, για τον δεύτερο 4.123,95€, για τον τρίτο 7.216,59€, για την τέταρτη 2.938,33€ και για τον πέμπτο 6.045,84€, με τον νόμιμο τόκο από την πρώτη του επόμενου έτους, εντός του οποίου έκαστη μερικότερη

δότηση κατέστη απαιτητή, άλλως από την επομένη επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και να καταδικαστεί αυτή στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης.

Με το περιεχόμενο αυτό και αιτήματα η κρινόμενη αγωγή, παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 9, 14 παρ. 1 και 42 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών, (άρθρα 591, 614 παρ. 3 ΚΠολΔ) και τις ειδικότερες διατάξεις των άρθρων 621 επ. ΚΠολΔ, οι οποίες αφορούν στις εργατικές διαφορές, καθόσον αφορά διαφορά ιδιωτικού δικαίου και υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΔΣΑ), είναι δε και αυτεπαγγέλτως ερευνώμενη αρκούστος ορισμένη καθόσον περιλαμβάνει όλα τα απαιτούμενα από την διάταξη του αρ. 216 ΚΠολΔ αναγκαία για την θεμελίωση του αξιούμενου δικαιώματος στοιχεία και νόμιμη στηριζόμενη στις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις και, επιπλέον, στις διατάξεις της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, των άρθρων 8 παρ. 2 και 3 του Ν. 1876/1990, στις διατάξεις του ν. 4172/2013 και σε αυτές των άρθρων 340, 341, 345, 382, 383, 648 επ. ΑΚ, 215 παρ. 1 εδ. α' και 221 παρ. 1, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ. Κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, μετά την καταβολή των νομίμων τελών συζήτησης και της προείσπραξης της δικηγορικής αμοιβής, μη υποκείμενη σε τέλος δικαστικού ενσήμου, δοθέντος ότι το αίτημα της δεν υπερβαίνει το ποσό της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου (άρθρο 71 ΕισΝΚΠολΔ ως ισχύει), ενώ για το παραδεκτό της συζήτησης της, δεν απαιτείται η προσκόμιση του ενημερωτικού εντύπου του αρ. 3 παρ. 2 ν. 4640/2019, καθόσον η εν λόγω διάταξη έχει κριθεί, ανισυνταγματική και συνεπώς ανίσχυρη (ΕιρΑθ 976/2020 Α'δημ. ΤΝΠ Νόμος, ΕιρΑθ 977/2020 αδημ., ΕιρΑθ 1044/2020 ΕφΑΔ 2020.1322 με παρατηρήσεις Μαστροπέρου Λ., Γιαννόπουλος Π., Διαμεσολάβηση και Πολιτική Δίκη, Σάκκουλας, Αθήνα - Θεσσαλονίκη, 2020, σ. 203), σημειωτέον ωστόσο ότι σε κάθε περίπτωση προσκομίζεται.

Από την εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των αποδεικτικών μέσων των διαδικιών, το περιεχόμενο όλων ανεξαιρέτως των νομίμως μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς όμως κάποιο από αυτά να παραληφθεί για την κατ'ουσία διάγνωση της διαφοράς, και από τα ομολογημένα, κατ' αρ. 261 ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης:

Οι ενάγοντες, προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, οι όροι της οποίας διέπονταν από τον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού της εναγόμενης και τις εκάστοτε ισχύουσες ΕΣΣΕ, η πρώτη το έτος 1987, ο δεύτερος το έτος 1978, ο τρίτος το έτος 1984, η τέταρτη το έτος 1985 και ο πέμπτος το έτος 1985. Κατά τα έτη 2010 έως 2015 οι, πρώτη και τρίτος και κατά τα έτη 2010 έως 2014 ο δεύτερος, τέταρτη και πέμπτος, απασχολήθηκαν στην υπηρεσία της με την ειδικότητα του Προϊσταμένου, για την πραγματική άσκηση δε των καθηκόντων τους, απόλαυαν εξόδων κίνησης και παράστασης, κατά την, από 16.5.1995, ΕΣΣΕ, η οποία και διείπε τη σύμβαση εργασίας τους, τα οποία, όμως, δεν τους καταβλήθηκαν αυτούσια, αλλά, απομειωμένα κατά τα ποσά που αντιστοιχούν στον φόρο εισοδήματος στην έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης και σε κοινωνικοασφαλιστικές κρατήσεις, έτι περαιτέρω συμπεριέλαβε αυτά στην ετήσια βεβαίωση αποδοχών που τους χορήγησε, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για την οριστικοποίηση της τελικής τους υποχρέωσης από μισθωτές υπηρεσίες, με αποτέλεσμα να προκύψει εις βάρος τους τα επίδικα έτη πρόσθετη φορολογική τους επιβάρυνση κατά τα αντίστοιχα ποσά του φόρου εισοδήματος και της εισφοράς αλληλεγγύης. Για την εργασία των εναγόντων στην υπηρεσία της ως Προϊσταμένων Τμήματος, την απόληψη εξόδων κίνησης και παράστασης, την μηνιαία παρακράτηση φόρου και λοιπών εισφορών επί αυτών αλλά και τη συμπερίληψη τους στο εισόδημα στη χορηγούμενη βεβαίωση αποδοχών τα επίδικα έτη, δεν αντίλεξε η εναγόμενη, συναγόμενης έμμεσης ομολογίας της περί τούτων. Η προμνησθείσα δε παρακράτηση και συμπερίληψη των εξόδων στη βεβαίωση αποδοχών των εναγόντων ως

εισόδημα, έλαβε χώρα παρά την εκπεφρασμένη και αδιαμφισβήτητη βούληση των συμβαλλομένων μερών στην ως άνω ΕΣΣΕ, που, υποχρεωτικά, διείπε την εργασία των εναγόντων τα επίδικα έτη, να δίδονται τα ποσά αυτά για την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών της επιχείρησης και να συνδέονται άρρηκτα με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους, η, δε, εναγόμενη δε δύναται να παρακρατεί επί αυτών φόρο εισοδήματος, καθόσον η υποχρέωσή της αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που αποτελούν εισόδημα και όχι για τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία κατά τα αναφερόμενα ανωτέρω, στη μείζονα πρόταση της παρούσας προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και δεν αποτελούν προσαύξηση μισθού, προκειμένου να φορολογούνται, ενώ, σε κάθε περίπτωση, και η ζημία από τον επιπλέον φόρο εισοδήματος δεν συνέχεται με επιλήψιμη συμπεριφορά των εναγόντων, αλλά, με την αρνητική τακτική της εναγόμενης, να παρακρατεί φόρο επί των εξόδων κίνησης, τα οποία και περιλαμβάνει στις ετήσιες βεβαιώσεις αποδοχών που χορηγεί στους εργαζομένους της. Ο δε ισχυρισμός της εναγόμενης ότι είναι εκ του νόμου υποχρεωμένη κατά την καταβολή χρηματικών παροχών προς τους εργαζομένους της να προβεί σε νόμιμες κρατήσεις Φόρου Μισθωτών υπηρεσιών, τυγχάνει αβάσιμος καθόσον η υποχρέωση αυτή υφίσταται μόνο για τις παροχές που αποτελούν εισόδημα, όπως η ίδια άλλωστε ομολογεί και όχι για τα έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία κατά τα προαναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας προορίζονται για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων και τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και δεν αποτελούν προσαύξηση μισθού ούτε υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος. Ομοίως απορριπτός ως νόμω αβάσιμος τυγχάνει ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η μηνιαία παρακράτηση του φόρου εξαντλεί τη φορολογική υποχρέωση και τούτο διότι η φορολογική υποχρέωση του φορολογούμενου, προκύπτει μετά την οριστική εκκαθάριση της φορολογικής δηλώσεως, για το λόγο αυτό εξάλλου και δεν γίνεται με βάση την κλίμακα εισοδήματος, αλλά είναι αναλογική εφ' όλων των μηνιαίων εισοδημάτων. Η αναγωγή του μηνιαίου εισοδήματος σε συνολικό εισόδημα αποτελεί απλά και μόνο τρόπο

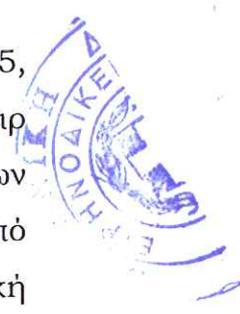
υπολογισμού και δεν υπέχει την έννοια εξάντλησης της φορολογικής υποχρέωσης, καθόσον το τελικό ποσό που προκύπτει από την αναγωγή διαιρείται δια του 14 και το τελικό ποσό παρακρατείται ως προκαταβολή από το συνολικό μηνιαίο εισόδημα αναλογικώς κατανεμημένο (ΑΠ 574/2020). Ειδικότερα σύμφωνα με το άρθρο 67 παρ. 6 του ν. 4172/2013 - Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων (ΚΦΣ) «ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων υπολογίζεται με βάση την ετήσια φορολογική δήλωση του φορολογούμενου και το ποσό της φορολογικής οφειλής καθορίζεται σύμφωνα με τα άρθρα 31 και 32 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, κατόπιν έκπιωσης α) του φόρου που παρακρατήθηκε, β) του φόρου που προκαταβλήθηκε, γ) του φόρου που καταβλήθηκε στην αλλοδαπή». Η άνω παρακράτηση στα μηνιαία εισοδήματα από μισθωτή εργασία προβλέπεται στο άρθρο 60 του ίδιου ΚΦΣ με βάση την κλίμακα εισοδήματος της παραγράφου 1 του άρθρου 15 του ίδιου Νόμου και του άρθρου 16 μετά από προηγούμενη αναγωγή του σε ετήσιο. Από τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα καθίσταται σαφές ότι ο οφειλόμενος φόρος προκύπτει από την εκκαθάριση της ετήσιας φορολογικής δήλωσης και από το ποσό αυτό αφαιρείται ό,τι ποσό παρακρατήθηκε το οποίο αφορά ουσιαστικά προκαταβολή φόρου, η δε μηνιαία αναγωγή σε ετήσιο εισόδημα, αφορά αποκλειστικά τον τρόπο παρακράτησης και δεν έχει την έννοια εξάντλησης της φορολογικής υποχρέωσης, η οποία ως προελέχθη προκύπτει μόνο από την εκκαθάριση της ετήσιας φορολογικής δήλωσης. Από το νομίμως προσκομισθέν από την εναγόμενη υπ' αρ. 101011/10.03.2023 έγγραφό της υπηρεσίας της και τις επισυναπτόμενες σε αυτό αναλυτικές καταστάσεις αποδοχών κρατήσεων - παρακράτησης φόρου και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης, προκύπτει ότι η διαφορά μεταξύ καταβληθέντων και καταβλητέων, φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης, για τα επίδικα έτη, που αντισυμβατικώς παρακρατήθηκαν από αυτήν, ανέρχεται (α) για την πρώτη: στο ποσό των 422,90€ για το έτος 2010, στο ποσό των 431,55€ για το έτος 2011, στο ποσό των 520,16€ για το έτος 2012, στο ποσό των 898,74€ για το έτος 2013, στο ποσό των 1.342,45€ για το έτος 2014 και στο ποσό των 164,24€ για το

έτος 2015, ήτοι συνολικά στο ποσό των 3.780,04€, (β) για τον δεύτερο: στο ποσό των 748,72€ για το έτος 2010, στο ποσό των 477,61€ για το έτος 2011, στο ποσό των 236,70€ για το έτος 2012, στο ποσό των 819,35€ για το έτος 2013 και στο ποσό των 1.132,09€ για το έτος 2014, ήτοι συνολικά στο ποσό των 3.414,47€, (γ) για τον τρίτο: στο ποσό των 871,88€ για το έτος 2010, στο ποσό των 765,76€ για το έτος 2011, στο ποσό των 831,41€ για το έτος 2012 στο ποσό των 1.147,25€ για το έτος 2013, στο ποσό των 1.604,49€ για το έτος 2014 και στο ποσό των 559,98€ για το έτος 2015, ήτοι συνολικά στο ποσό των 5.780,77€, (δ) για την τέταρτη: στο ποσό των 37,80€ για το έτος 2010, στο ποσό των 358,83€ για το έτος 2011, στο ποσό των 188,30€ για το έτος 2012, στο ποσό των 785,84€ για το έτος 2013 και στο ποσό των 1.046,40€ για το έτος 2014, ήτοι συνολικά στο ποσό των 2.417,17€ και (ε) για τον πέμπτο: στο ποσό των 788,72€ για το έτος 2010, στο ποσό των 864,22€ για το έτος 2011, στο ποσό των 664,52€ για το έτος 2012, στο ποσό των 1.925,51€ για το έτος 2013 και στο ποσό των 1.133,53€ για το έτος 2014, ήτοι συνολικά στο ποσό των 5.376,50€, ποσά τα οποία ρητά με τις προτάσεις τους αποδέχονται και συνομολογούν οι ενάγοντες. Απορριπτέος τέλος ως ουσιαστικά αβάσιμος τυγχάνει ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι οι ένδικες αξιώσεις των εναγομένων έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 ΑΚ άλλως του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ. Εν προκειμένω λεκτέα τα ακόλουθα: όπως αναφέρθηκε στη μείζονα πρόταση της παρούσας, η παροχή εξόδων κίνησης και παράστασης προϊσταμένων αποτελεί περιοδικά καταβαλλόμενη παροχή κατά την έννοια του άρθρου 250 αριθ. 17 ΑΚ, αφού έχει σαφώς προκαθορισμένο περιεχόμενο, επαναλαμβάνεται κάθε μήνα, δηλαδή σε ορισμένα χρονικά διαστήματα και παρέχεται με μόνη των πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από τους όρους της από 16-5-1995 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η οποία έχει ισχύ ουσιαστικού νόμου, χωρίς η καταβολή της να τελεί υπό την αίρεση προσκόμισης παραστατικών δαπανών ή κάποια άλλη αίρεση. Ανεξαρτήτως της νομικής βάση που οι ενάγοντες επιχειρούν να στηρίξουν την ως άνω αξίωσή τους, αυτή δεν παύει να ανατρέχει στην εργασιακή τους σχέση με την εναγόμενη και να

έχει θεμέλιο την ως άνω παροχή, η οποία καταβαλλόταν σε αυτούς περιοδικώς και δη μηνιαίως όπως προαναφέρθηκε, με αποτέλεσμα η αναζήτησή της, έστω υπό μορφή θετικής ζημίας που υπέστησαν από την αντισυμβατική παρακράτησή μέρους αυτής για φόρο εισοδήματος και λοιπών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, αλλά και από την επιβολή πρόσθετου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης κατά την κατ' έτος εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης, ως εν προκειμένω, να εμπίπτει στους περιορισμούς της διατάξεως του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ και δη στην πενταετή παραγραφή από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή της, η οποία, για τις κατά μήνα παρακρατήσεις, ήταν δυνατή από το τέλος του εκάστοτε έτους που πραγματοποιούνταν οι ως άνω περιοδικές παρακρατήσεις, στη δε προκειμένη περίπτωση, ήτοι της πρόσθετης φορολογικής επιβάρυνσης από το τέλος του έτους κατά το οποίο επιβάλλονταν η πρόσθετη φορολογική τους επιβάρυνση (αρ. 253 ΑΚ). Αίτημα δηλαδή κατ' εκτίμησης της κρινόμενης είναι η αποζημίωση των εναγόντων από τη θετική ζημία που υπέστησαν από τη καταβολή των εξόδων κίνησης και παράστασης απομειωμένων κατά το φόρο εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης, είτε τα ποσά που αντιστοιχούν στο φόρο εισοδήματος και την εισφορά αλληλεγγύης, παρακρατήθηκαν προκαταβολικά, είτε επιβλήθηκαν κατά την κατ' έτος εκκαθάριση της φορολογικής τους δήλωσης, ως εκ τούτου η παραγραφή των εν λόγω αξιώσεων εμπίπτει στη ρύθμιση της διάταξης του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ (άρ. 2553 ΑΚ). Εν προκειμένω δε δυνάμει των υπ' αριθμ. 499/2017, 1383/2017, 1384/2017, 815/2017, και 531/2017 αποφάσεων του Ειρηνοδικείου Αθηνών, οι οποίες κατέστησαν τελεσίδικες, λόγω σιωπηρής αποδοχής τους εκ μέρους της εναγομένης, με την καταβολή εκ μέρους της των καταψηφισθέντων ποσών υπέρ των εναγόντων και δη τον μήνα Δεκέμβριο του 2017 στην πρώτη, τον μήνα Φεβρουάριο του 2017 στον δεύτερο, τον μήνα Φεβρουάριο του 2018 στον τρίτο, τον μήνα Σεπτέμβριο του 2017 στην τέταρτη και τον μήνα Ιούνιο του 2017 στον πέμπτο, όπως προκύπτει από τις νομίμως προσκομισθείσες από την εναγόμενη καταστάσεις πληρωμής επιδικασθέντων ποσών των αντίστοιχων μηνών

(βλ. ΟΛΑΠ 15/2008, ΑΠ, 2011/2011, ΑΠ 8259/2017, ΑΠ 5112015, ΑΠ 1817/2012, ΑΠ 1852/2011, - άπασες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 16/2019 ΤΝΠ Νόμος) βεβαιώθηκε η ύπαρξη αξίωσης αποζημίωσης των εναγόντων κατά της εναγομένης, για τη θετική ζημία που υπέστησαν από την αντισυμβατική συμπεριφορά της και δη την αντισυμβατική συμπερίληψη των εξόδων κίνησης και παράστασης που τους χορηγούσε, στο εισόδημα των εναγόντων και την συνεχεία παρακράτηση εκ μέρους της φόρου εισοδήματος και λοιπών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, παρά την εκφρασμένη, στην ΕΣΣΣΕ που διείπε τις σχέσεις τους, βούληση των συμβαλλομένων μερών να αποτελούν τα έξοδα αυτά, αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες στις οποίες υποβάλλονταν οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος Υποδ/Νσης και Δ/νσης, επομένως, το δεδικασμένο που παράγεται με τις εν λόγω αποφάσεις καλύπτει το σύνολο των αξιώσεων των εναγόντων κατά της εναγομένης από την παραπάνω αιτία και δη την αντισυμβατική συμπεριφορά της να συμπεριλάβει τα έξοδα κίνησης και παράστασης των εναγόντων στο εισόδημα τους και εν συνεχεία να προβεί σε κρατήσεις επί αυτών για φόρο εισοδήματος και λοιπές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, συνεπώς και τις ένδικες αξιώσεις για επιδίκαση θετικής ζημίας (από πρόσθετη επιβολή φόρου εισοδήματος και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης στα έξοδα κίνησης και παράστασης) των επίδικων ετών (2010-2015) και τούτο διότι οι περαιτέρω αυτές συνέπειες, επιβολή πρόσθετου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης στα έξοδα κίνησης και παράστασης κατά την τελική εκκαθάριση της δήλωσης φορολογίας εισοδήματος εκάστου επίδικου έτους, δυνάμει της χορηγηθείσας εκ της εναγομένης βεβαίωσης αποδοχών, στην οποία είχαν συμπεριληφθεί τα έξοδα αυτά ως εισόδημα, προϋποθέτει ως αναγκαίο όρο την κριθείσα ως άνω τελεσιδικώς έννομη σχέση, ήτοι την αντισυμβατική συμπεριφορά της εναγομένης να συμπεριλάβει τα έξοδα κίνησης και παράστασης στο εισόδημα των εναγόντων και να παρακρατά μηνιαίως επί αυτών φόρο και λοιπές εισφορές (προδικαστικό ζήτημα) και να αποδίδει αυτά στους ενάγοντες απομειωμένα κατά τα ποσά που αντιστοιχούσαν στο φόρο εισοδήματος και λοιπές κρατήσεις. Ενώ αυτές, κατά το χρόνο

τελεσιδικίας, και δη κατά τον χρόνο της καταβολής των επιδικασθέντων ποσών από την εναγομένη ως άνω, η οποία (καταβολή) συνιστά κατά τα ανωτέρω σιωπηρή αποδοχή τους (ουδόλως άλλως ισχυρίστηκε η εναγομένη ότι έχει ασκήσει ένδικα μέσα κατά αυτών, συναγόμενης σιωπηρής ομολογίας της περί της τελεσιδικίας τους με την καταβολή) είχαν ήδη καταστεί ληξιπρόθεσμες και απαιτητές, με συνέπεια να μην ευρίσκει έδαφος εφαρμογής το εδάφιο β του άρθρου 268 του ΑΚ. Έτσι, εφόσον οι ένδικες αξιώσεις από τους μήνες τον μήνα Δεκέμβριο του 2017 Φεβρουάριο του 2017, Φεβρουάριο του 2018, Σεπτέμβριο του 2017 και Ιούνιο του 2017 αντίστοιχα, (μήνες καταβολής σε έκαστο αντίστοιχα ενάγοντα, άρα σιωπηρής αποδοχής των άνω αποφάσεων από την εναγομένη και τελεσιδικίας τους), βεβαιώθηκαν με δύναμη δεδικασμένου, υπόκεινται από την τελεσιδικία αυτής στην εικοσαετή παραγραφή του άρθρου 268 εδ. α του ΑΚ, η οποία δεν είχε συμπληρωθεί κατά την άσκηση της κρινόμενης αγωγής και όχι στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 250 αρ.17 ΑΚ.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας ποσά με τον νόμιμο τόκο κατά τα εκεί αναφερόμενα. Ωστόσο το παρεπόμενο αίτημα να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή, πρέπει να απορριφθεί, αφού δεν συντρέχουν εξαιρετικοί, προς τούτο, λόγοι. Τέλος τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων κατόπιν νομίμου αιτήματός τους, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγόμενης λόγω της ήττας της τελευταίας στην παρούσα δίκη, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

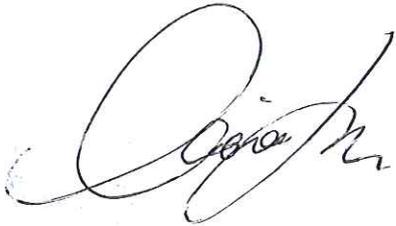
ΔΕΧΕΤΑΙ την κρινόμενη αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 3.780,04€, στον δεύτερο το συνολικό ποσό των 3.414,47€, στον τρίτο το συνολικό ποσό των 5.780,77€, στην τέταρτη το συνολικό ποσό των 2.417,17€ και στον πέμπτο το συνολικό ποσό των 5.376,50€, με τον νόμιμο τόκο για κάθε επιμέρους ποσό από το τέλος του έτους που αυτό παρακρατήθηκε.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τη δικαστική δαπάνη των εναγόντων σε βάρος της εναγόμενης, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα ευρώ (350€).

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα Αττικής, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στις 18 Ιουλίου 2023.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Υπογράφεται μόνο από τον
Εργαστή επειδή η γραμματέας
καλέσται.
Αθήνα, 18 ΙΟΥΛ. 2023

ΕΠΙΣΤΑΣΗ ΑΠΟΔΕΛΤΑΦΟ
ΕΠΙΣΤΑΣΗ ΑΠΟΔΕΛΤΑΦΟ
20 ΙΟΥΛ. 2023
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Λυσία Αΐτου